

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119380399
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119380399.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom AK Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej W. D., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom U. XXX/XX, I. I., adresa na doručovanie písomností K. XX, XXX XX E. I., P.O. I. XX, právne zastúpená Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou so sídlom Žiar nad Hronom, Pod Donátom 5, o zaplatenie 1.968,15 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 20Csp/155/2019-90 zo dňa 13. augusta 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.968,15 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.968,15 Eur od 04. 03. 2017 do zaplatenia (prvý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (druhý výrok).

2. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že pôvodný žalobca, Všeobecná úverová banka a.s. sa žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.968,15 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 04.03.2017 do zaplatenia a to titulom uzavretej Zmluvy o pôžičke č. 6189563 zo dňa 30. 10. 2014 (ďalej len „zmluva o pôžičke“).

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

4. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalovaná s veriteľom VÚB banka (poznámka odvolacieho súdu správne malo byť Consumer Finance Holding a.s.), uzatvorila zmluvu o pôžičke na základe ktorej jej bola poskytnutý úver vo výške 2.500,-Eur, ktorý mala splácať v splátkach po 71,81Eur, s RPMN vo výške 25%, celkové náklady spotrebiteľa 1.687,40 Eur, splatnosť splátok bola dojednaná do 20. dňa v mesiaci s tým, že splatnosť prvej splátky bola 20. 11. 2014. Termín konečnej splatnosti bol október 2019. Nakoľko však žalovaná prestala vykonávať pravidelné mesačné splátky veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, pričom žalovaná bola predtým vyzvaná na úhradu dlžných splátok listom zo dňa 29. 12.

2016 a následne po márnom uplynutí dodatočnej lehoty na plnenie, listom zo dňa 26. 02. 2017 vyhlásil predčasnú splatnosť. Súd prvej inštancie preto žalobe vyhovel, keďže nebolo sporné, že úver čerpala, tento nesplácala, bola vyhlásená predčasná splatnosť a nebolo preukázané, že by svoju povinnosť po výzve splnila.

5. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalobcovi v spore v celom rozsahu úspešnému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom rozsahu podala odvolanie žalovaná (ďalej tiež „odvolateľka“), v ktorom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alternatívne, aby zmenil rozsudok prvoinštančného súdu tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu. Uplatnila odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP.

7. V konkrétnostiach odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu. Bola toho názoru, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky a to s poukazom na § 53 ods. 9 OZ a následne v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a to s ohľadom na dodržanie zákonom stanovených lehôt. Rovnako vytykala súdu prvej inštancie, že nezistil, kedy sa prvýkrát dostala do omeškania so splácaním predmetného úveru, čo je podstatnou skutočnosťou, ktorá má mať vplyv nie len na prípadné zosplatnenie úveru postupom podľa § 53 ods. 9 OZ, ale aj na platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto smere poukázala na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 43Co/27/2019 zo dňa 23. 05. 2019. Taktiež vytykala okresnému súdu, že nevyužil možnosť aplikácie § 54a OZ podľa ktorého: „Premiľčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť“; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsahu premiľčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahraďiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premiľčaní vedel.“ Z tohto dôvodu odkázala na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 11CoCsp/33/2020 zo dňa 20. 08. 2020. Odvolateľka považovala za otázne aj to, na základe akých skutkových dôkazov okresný súd ustálil dlžnú sumu vo výške 1.968,15 Eur. V tejto súvislosti poukázala aj na to, že prípadné preukázanie doposiaľ uhradených súm, by malo vplyv na celkovú dĺžku istiny ako aj na rozsah priznaného príslušenstva, pričom poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/122/2018 zo dňa 13. 06. 2019. Odvolateľka nesprávne právne posúdenie videla aj vo vzťahu k existencii platnému postúpeniu dotknutej pohľadávky a jeho zosplatnenie. Uviedla, že súd prvej inštancie sa príliš formalisticky a úplne uspokojil s tvrdeniami žalobcu a to bez toho, aby si ich overil, resp. ich overenie vyžiadal predložením ďalších listinných dôkazov. Bola toho názoru, že okresný súd mal postupovať s poukazom na § 295 CSP a § 150 CSP. Rozhodnutie prvoinštančného súdu považovala za arbitrárne. Poukázala aj na právo účastníka na spravodlivý proces, poukazujúc na judikatúru EŠLP a ÚS SR a čl. 46 a nasl. Ústavy SR, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale aj na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Odvolaním napadnuté rozhodnutie považoval v celom rozsahu za vecne správne a že prvoinštančný súd sa dostatočne vysporiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci.

9. V rámci odvolacej repliky žalovaná zotrvala na svojom odvolaní, ako ja odvolacom návrhu.

10. Zo strany žalobcu vyjadrenie v rámci odvolacej dupliky podané nebolo.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 CSP bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovanej, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej v danom prípade nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 CSP).

14. Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. V prejednávanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V konečnom dôsledku spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v podanom odvolaní namietaný nebol a tento nebol sporný ani v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na závere, že medzi pôvodným veriteľom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.500,- Eur. Keďže žalovaná predmetný úver riadne nesplácala, došlo zo strany pôvodného veriteľa k vyhláseniu jeho predčasnej splatnosti, a preto súd prvej inštancie vyhovel žalobe a zaviazal žalovanú k zaplateniu nesplatennej časti úveru a to vrátane uplatneného nároku na zákonný úrok z omeškania.

16. Odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie konštatuje, že zo zmluvy o pôžičke, ktorá bola uzavretá medzi žalovanou ako dlžníčkou a pôvodným veriteľom (Consumer Finance Holding a.s. - ďalej len „CFH“) vyplýva, že táto bola uzatvorená dňa 30. 10. 2014, pričom žalovanej bol poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 2.500,-Eur. Zo zmluvy vyplýva povinnosť dlžníčky splatiť svoj záväzok v 60 mesačných splátkach o výške splátky 71,81 Eur; celkovo sa zaviazala zaplatiť žalobcovi sumu 4.187,40 Eur, celkové náklady predstavujú sumu 1.687,40 Eur. Zo zmluvy o pôžičke taktiež vyplýva, že ročná úroková sadzba bola vo výške 25% a RPMN vo výške 25%. Priemerná RPMN bola 18,01%. Termín konečnej splatnosti bol v zmluve uvedený 10/2019 so splatnosťou prvej splátky 20. 11. 2014 a splatnosťou ďalších splátok do dvadsiateho dňa v mesiaci. Uvedené závery považoval súd prvej inštancie za nesporné. Zo zmluvy o pôžičke zároveň vyplýva, že žalovaná si zvolila základný súbor poistenia a výška mesačného poistenia bola v sume 20,02 Eur. Odvolací súd v tomto smere však konštatuje, že v danom prípade poistné nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o pôžičke, nakoľko z obsahu zmluvy o pôžičke bod IV. vyplýva, že dlžník mal možnosť vyznačiť v žiadosti jeden z dvoch ponúkaných súborov poistenie, pričom nemusel vyznačiť ani jeden z ponúkaných súborov poistenie. Z uvedeného preto vyplýva, že ak si dlžník zvolil niektorý z ponúkaných súborov poistenia, tak v danom prípade nebolo možné tento náklad zaradiť do celkových nákladov spotrebiteľa. Zo zmluvy o pôžičke nevyplývajú žiadne ďalšie náklady a poplatky spojené s jej uzavretím a ani ďalšie náklady a poplatky spojené so splácaním záväzku zo zmluvy vyplývajúceho.

17. Podstatnou odvolacou námietkou bolo tvrdenie odvolateľky o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a to z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky z dôvodu nedodržania ust § 53 ods. 9 OZ a následne § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že v danom prípade je potrebné si predovšetkým uvedomiť, že pôvodným veriteľom, s ktorým žalovaná uzatvorila zmluvu o pôžičke bola obchodná spoločnosť CFH, ktorá zanikla v dôsledku zlúčenia, pričom právnym nástupcom sa v danom prípade stala Všeobecná úverová banka a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 (ďalej len „VÚB“). Keďže pôvodným veriteľom bola obchodná spoločnosť CFH, ktorá nebola bankovým subjektom, keďže nespĺňala podmienky v zmysle § 2 ods. 1 zákona o bankách, tak na túto spoločnosť nebolo možné hľadieť ako na bankový subjekt. Nakoľko k zániku CFH ako pôvodného veriteľa došlo zlúčením s VÚB ako právnym nástupcom, táto skutočnosť nemala žiaden vplyv na pôvodný záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi CFH ako nebankovým subjektom - veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou. Zmluva o pôžičke bola v čase zániku CFH zosplatená a teda VÚB ako právny nástupca vstúpil do pôvodných záväzkovo-právnych vzťahov pôvodného veriteľa, ktorým bola

obchodná spoločnosť CFH. Keďže VÚB nebola pôvodným veriteľom, s ktorým žalovaná uzatvorila zmluvu o pôžičke, ale iba jeho nástupcom, nebolo v danom prípade potrebné, aby pri uzatvorení zmluvy o postúpení pohľadávky so žalobcom postupovala VÚB v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi VUB ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k postúpeniu aj pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, pričom súd prvej inštancie uznesením č. k. 20Csp/155/2019 - 73 zo dňa 21. 05. 2020 správne pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu v zmysle § 80 CSP, ak pripustil vstup nového žalobcu namiesto pôvodného žalobcu VÚB, ktorý z konania vystúpil. Z tohto dôvodu námietka odvolateľky týkajúca sa „neaplikácie“ ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách zo strany okresného súdu a následného nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nebola v danom prípade dôvodná.

18. Ďalšia odvolacia námietka odvolateľky spočívala v tom, že súd prvej inštancie nevyužil možnosť aplikácie § 54a OZ. Ustanovenie § 54a OZ je reakciou zákonodarcu na vyhlásenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa za nesúladne s Ústavou SR. Toto ustanovenie bolo vyhlásené za nesúladne s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR nálezom ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018. Podľa § 54a OZ, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť. Pri tejto konštrukcii právneho pravidla ide o tzv. nepravú preklúziu, pri ktorej sa kombinuje klasické premlčanie s následkami ako pri preklúzii. Oslabenie práva je viazané na objektívnu právnu skutočnosť? na kvalifikované uplynutie času v rozsahu podľa ustanovení o premlčaní. Všeobecná premlčacia lehota je trojročná, pričom následkom premlčania vo všeobecnosti je nepriznanie premlčaného práva veriteľovi na námietku dlžníka. Na základe ust. § 54a OZ však po márnom uplynutí premlčacej lehoty právo nemožno vymáhať, pričom na túto skutočnosť musí súd alebo iný konajúci orgán (aj súd) prihliadnuť aj bez námietky. V prípade spotrebiteľských právnych vzťahov sa nárok po uplynutí premlčacej lehoty neoslabuje (ako tomu býva pri klasickom premlčaní), ale priamo zaniká ako pri preklúzii. V danom prípade aplikácia § 54a OZ nebola na mieste, nakoľko žalobcom uplatnené právo nebolo premlčané. Z obsahu predžalobnej upomienky zo dňa 29. 12. 2016 (č. I. 12 spisu) vyplýva, že pôvodný veriteľ - CFH vyzval žalovanú na úhradu nedoplatku vo výške 208,87 Eur s tým, že ak nedôjde do 05. 02. 2017 k úhrade splátky splatnej v mesiaci 10/2016 bude CFH oprávnený úver zosplatiť. Následne oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26. 02. 2017 (č. I. 13 spisu) došlo k zosplateniu úveru, a to pre nezaplatenie splátky splatnej 10/2016, od ktorého momentu následne po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru začala pôvodnému veriteľovi plynúť v zmysle § 101 OZ všeobecná trojročná premlčacia lehota, ktorá by uplynula 21. 10. 2019 t. j. nasledujúci deň po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty od splátky splatnej 20. 10. 2016, pre ktorú bola vyhlásenia predčasná splatnosť úveru. Keďže žaloba bola podaná dňa 02. 10. 2019, tak bola podaná včas, a preto nedošlo k premlčaniu uplatneného práva. Z tohto dôvodu by sa súd prvej inštancie zbytočne zaoberal premlčaním práva a aplikáciou § 54a, keďže nárok žalobcu nebol ani premlčaný.

19. K ďalšej námietke odvolateľky týkajúcej sa nezistenia času, kedy sa žalovaný prvýkrát dostala do omeškania, čo má vplyv na zosplatenie úveru a aplikácii § 295 CSP, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z predložených listinných dôkazov a z nepopretých skutkových tvrdení. Súd má povinnosť skúmať v spotrebiteľskej zmluve, či veriteľovi vzniklo právo na predčasné zosplatenie úveru. Pôvodný veriteľ - CFH listom označeným ako „Predžalobná upomienka“ zo dňa 29. 12. 2016 oznámil žalovanej, že má nedoplatok na úvere vo výške 208,87 Eur, pričom je v omeškani so splátkou splatnou v mesiaci 10/2016 t. j. 20. 10. 2016.

20. V zmysle § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

21. Citované ustanovenie § 53 ods. 9 OZ dopĺňa a spresňuje zákonné kumulatívne podmienky umožňujúce právo veriteľa žiadať dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky. Prvá kumulatívna podmienka ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Z uvedeného je zrejmé, že právo podľa § 53 ods. 9 OZ môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť a zároveň omeškanie so splátkou trvá viac ako tri mesiace. Druhou kumulatívnou podmienkou je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na možnosť uplatnenia práva na predčasné zosplatenie úveru. V danom prípade CFH ako pôvodný veriteľ oznámil žalovanej

listom zo dňa 29. 12. 2016, že táto je v omeškaní so splátkou splatnou v mesiaci 10/2016 a zároveň ju upozornil na možnosť zosplatnenia úveru v prípade, ak nedôjde k jej zaplateniu. Prvá podmienka týkajúca sa omeškania so splátkou aspoň 3 mesiace bola splnená, nakoľko žalovaná bola v omeškaní so splátkou splatnou v 10/2016 a teda táto lehota uplynula 01/2017 (21. 01. 2017) a zároveň bola na možnosť zosplatnenia upozornená viac ako 15 dní pred zosplatnením, nakoľko k zosplatneniu došlo až koncom 02/2017. Je síce pravdou, že odvolateľke nebola doručená predžalobná upomienka, ktorou CFH vyzvala žalovanú na úhradu dlžnej sumy a upozornila ju na možnosť zosplatnenia, avšak pôvodný veriteľ zasielal doporučené predžalobnú výzvu na adresu žalovanej, ktorá bola uvedená v zmluve. Keďže odvolateľka si na uvedenej adrese zásielky nepreberala, čo vyplýva aj z obsahu súdneho spisu (poznámka až po rozhodnutí súdom prvej inštancie žalovaná oznámila okresnému súdu adresu na doručovanie písomností), nemožno na ťarchu veriteľa pričítať, že sa predmetná výzva nedostala fyzicky do jej dispozičnej sféry, a teda žalovaná sa reálne o možnosti zosplatnenia úveru nedozvedela. Samotná žalovaná svojím pasívnym správaním uvedený následok zapríčinila, a to nielen tým, že si neplnila svoje povinnosti zo zmluvy o pôžičke riadne a včas, ale aj tým, že v rozpore s bodom 14.2 zmluvy o pôžičke neoznámila žiadnu zmenu týkajúcu sa doručovania písomností, a preto pôvodný veriteľ zasielal predmetnú výzvu, ale aj zosplatnenie úveru na adresu žalovanej uvedenú v zmluve o pôžičke a teda v tomto smere nepochybil.

22. Odvolateľka namietala v odvolaní výšku dlžnej sumy, pričom poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/122/2018 zo dňa 13. 06. 2019. V predmetnom rozhodnutí odvolacieho súdu bol riešený nárok veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru. Medzičasom však došlo k zmene rozhodovacej praxe pri nároku na zmluvné úroky po zosplatnení a to s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako najvyššou súdnou autoritou. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16. 06. 2020 vyslovil názor, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Nejde pritom o rozhodnutie ojedinelé, pretože naň nadviazal Najvyšší súd SR napr. aj v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/193/2018 zo dňa 28. 08. 2020, sp. zn. 2Cdo/13/2020 zo dňa 30. 06. 2020, sp. zn. 8Cdo/147/2020 zo dňa 26. 08. 2020, 3Cdo/113/2019 zo dňa 29. 06. 2020, sp. zn. 7Cdo/118/2019 zo dňa 26. 08. 2020, 1Cdo/108/2020 zo dňa 24. 11. 2020. V danom prípade súd prvej inštancie vychádzal nielen zo skutkových tvrdení žalovaného ale aj z prehľadu splátok, ktorý tvoril prílohu žaloby. Žalobca vyčíslil celkovú sumu splátok, ktorú mala žalovaná zaplatiť (3.670,94 Eur) od ktorej odpočítal vykonané úhrady (1.708,19 Eur) a pripočítal poplatok spojený s vymáhaním pohľadávky (5,40 Eur), pričom žalobca si v konaní neuplatnil nárok na zmluvnú pokutu vo výške 222,75 Eur. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil ako nespornú žalobcom uplatňovanú výšku a túto mu priznal spolu s príslušenstvom t. j. s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 04. 03. 2017 do zaplatenia.

23. Odvolací súd napriek tomu, že odvolateľka žiadnym spôsobom neodôvodnila správnosť výroku súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok), podrobil odvolaciemu prieskumu aj výrok napadnutého rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, ktorý je výrokom závislým; pričom dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne prihliadol na zásadu úspechu v spore a o nároku na náhradu trov konania rozhodol správne, keď žalobcovi v spore v plnom rozsahu úspešnému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods.1, ods.2 CSP v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

25. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní taktiež aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu odvolací súd priznal v rozsahu 100%.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).